

It's time for uitwaaien

Op een morgen hoorde ik het op de radio. Volgens de Washington Post is het de allernieuwste trend. Uitwaaien. Ja dat Hollandse uitwaaien. Er wordt nog geschreven hoe de Amerikaan het uit moet spreken. 'Out-vwy-ehn'. Het is maar dat u het weet. We moeten uitwaaien of een ommetje maken. Iedereen jong en oud probeer naar buiten te gaan. En dan liefst in de wind lopen. Als het kan aan zee. Dan wordt het lastiger die is ver weg.

In onze flat woont Hein Haan, hij was een bekende Bakker hier vlakbij. Of moet ik een beroemde bakker zeggen want hij bakte heerlijk brood en super vlaaien. Het ruikt als je bij hem

langsloopt altijd heel lekker. Bakker Haan loopt iedere dag in onze binnentuin tot hij zijn 5000 passen gemaakt heeft. Achter de rollator is hij in ons atrium, zoals het deftig genoemd wordt, aan het 'Out-vwy-ehn' en maakt hij zijn eindeloze ommetjes.

U leest het, bijna iedereen kan uitwaaien.

Dat doet goed, ik merk het ook. De fiets is ook een mooi uitwaaimiddel, maar hoe je het ook doet, een paar keer per dag even naar buiten is goed. Als je dreigt somber te worden of je wordt prikkelbaar, er even uit en het waait echt uit je hoofd.

Wij waren echt uitwaaien. Aan zee. Jawel. Dat was even geleden. We hadden een fijn huisje in Egmond en de zee lokte. Het waaide dat het floot. Windkracht 7 -8 met windstoten. Het soort weer waarvan ze in de kop van Noord – Holland liefkozend 'windje' zeggen.

Nou ja ik noem het gewoon storm. De zee hoorde je al van ver en de vlokken schuim vlogen je om de oren. Maar het was inderdaad heerlijk. Het voelde of je helemaal nieuw was als je weer naar huis ging. Gloeiende wangen en helemaal vrolijk.

We waren niet de enigen. Wat was het druk! Hele gezinnen draafden langs de zee, velen met een hond.

Wat is de zee toch mooi, die eindeloze beweging, en eb en vloed het is echt prachtig.

We kwamen ook nog in de Abdij van Egmond. Ooit waren we daar kind aan huis. Ik was na mijn pensioen daar regelmatig (zuster) portier. Dat was een drukke baan, want er kwam veel bezoek en ook leveranciers kwamen naar het klooster.

De telefoon beantwoorden, 'nee vader-Abt kan u nu niet spreken, wilt u later terugbellen?'

Het was een leuke en mooie taak. Wij gingen naar een dienst in de Abdijkerk. Je mocht komen maar op grote afstand van elkaar zitten, u kent het wel. Na afloop was er een ontmoeting op afstand met veel bekende broeders. Bijpraten. Er waren in de periode dat we er niet meer geweest waren, drie broeders overleden. En ja de hele Abdij, ondanks min of meer afgesloten van de buitenwereld te leven, heeft vorig jaar Corona gehad.

We hadden het gevoel van de verloren zoon of dochter. Er werd gelukkig nog net geen kalf geslacht. We waren meer dan welkom in deze stille tijd. We kregen een rondleiding in de vernieuwde winkel (die nu ook dicht is). Het was er prachtig met een mooi restaurant.

We keken in de tuin waar een boom van ons is neergezet, die we niet mee konden verhuizen. Hij staat daar groot te worden in die tuin. We bezochten de graven van de drie

overleden broeders. Met ontroering lazen we de stenen. Op het kerkhof is het gelijke monniken gelijke kappen. Allemaal dezelfde simpele steen. Dat is mooi.

We ontdekken steeds meer dat de kleine dingen heel belangrijk zijn. Niet meer de grote spannende vakanties, niet dat we die zo vaak hebben gehad. Maar gewoon de ontmoeting met de bidders daar in Egmond, het uitwaaien aan zee.

We zijn helemaal uitgewaaid en dankbaar terug naar huis gegaan.

Ds. Agnes Hana

